

Betelt a pohár...!

Ahol sok a panasz, ott kevés az igazság. De ahol még a párttagok sem mernek véleményt nyilvánítani, ott igen nagy baj lehet. Ez volt a véleményünk, amikor végighallgattuk a Várpalotai Vendéglátóipari Vállalat emlékezős taggyűlését. Mert itt azután különös szellem uralkodik. Panasz az akad bőven, csak éppen nem annak mondják el, aki erre elsősorban illetékes. Mi tudjuk az okát, ha nem is értünk vele egyet. Ezt az okot világosan kimondta az a két dolgozó, aki felkereste szerkesztőségünket: „A mi nevünket ne tessék szerepeltetni, mert az állásunkba kerülhet. Inkább elállunk véleményünkötől.” Úgy-e, milyen után hangzik ezek után, ha a vállalat vezetősége így szól egy-egy értekezleten: Tessék, kartársak, mondják el bátran a vezetéssel kapcsolatos észrevételeiket, bírálatukat... Hát észrevétel esetleg akad is, de bírálat, az aztán nem.

A panaszokat persze leszűrve kell fogadni, mert azért a legtöbb ember úgy van vele, hogy

az ő hibája mindig eltörpül

a másoké mellett. Az természetes, hogy a panaszok legtöbbször anyagi természetűek és akár személyi, akár vállalati vonatkozásúak, foglalkozni kell velük. Mindegy nekünk, hogy a vállalat, vagy az egyén anyagi helyzetét károsan befolyásoló intézkedések hoz a vállalat vezetősége, mindegyik ellen fel kell lépni. Nekünk törvényeink vannak, melyeket egyformán kell érvényesíteni, ide is, oda is. Itt azonban más mértékkel mérnek. Ami bűn az egyik oldalon, jóhiszemű tévedés a másikon. Az inótai italtöltő vezetője összekeverte a bort a pálinkával, azt Juhász ellenőr egyszerű tévedésnek vette és olyan tanácsot adott a boltvezetőnek, hogy pálinkaként mérje ki jó ismerőseinek. Másként áll ez Kányai Dánielénél, a vállalat kintuteltetett időszakos dolgozó esetében. Ő, mint csapos, a bolt vezetőjétől likőrös üvegbe töltött (egyébeként is alacsonyabb szeszfokú) rumot kapott eladásra. Bár ebből — állítása szerint — semmit el nem adott, az ellenőrzés során a belekerült likőr miatt (a székeshérvári Minőségvizsgáló Intézet 312/1958. számú vizsgálata szerint) alacsonyabb szeszfokot mutatott. Kányainét emiatt a vállalat egyeztetési bizottság 624/1958. sz. határozatában szóbeli feddésben részesítette. Az igazgató az EB. határozatát megmászta, az 54 éves, 12 gyermeket felnevelt asszonyt csökkentett fizetéssel takarítónői beosztásba helyezte a Palota-szállóba.

Különös eset.

A szigorú, de igazságos (?) igazgató nem ver bortal, nem bocsátja el a vétkesét. Ha nem tetszik az új munkakör, elmegy magától... Ehhez a történethez röviden még az is hozzátartozik, hogy dr. Mécs, a vállalat munkügyi vezetője hivatlanul beállított az EB. ülésre és azt hajtogatta: valakinek lakolnia kell. Az csak természetes, hogy az igazgatónál nagyobb súlya van dr. Mécs szavának, mint az EB. négy tagjának, akik viszont az ügyben lefolytatott vizsgálat eredményeire támaszkodva hozták meg az egyhangú határozatot. Ebben az a legszebb, hogy az igazgató ezt a határozatot imigyen hozta meg: „... a Munka Törvénykönyv 112. §. (3) bek. alapján vétkesnek nyilvánítom, mivel a szocialista munkaerkölcs szabályait megsértette...”

A szocialista munkaerkölcs (Kovács igazgató szerinti értelmezése) nem tűr megtorlást nélkül ilyen mulasztást. De azt eltűri, hogy aki több ezer forintos leltárihiányt idézett elő, mint pl. Sz. M. Mihály pincér, az törvényes felelősségvonnás nélkül dolgozon a vállalatnál, aki 278.840 forint értékű elfekvő árut halmozott fel a raktárban, mint Rác Zsigmond áruforgalmi osztályvezető, aki sikasztásért jogerősen elítélt büntetett előéletű és most az igazgató intézkedései nyomán anyagi és személynél ellenőrzést gyakorol a dolgozók fölött, mint Juhász László, vagy aki

minden hétfőn távol marad munkahelyéről és minősíthetetlen hangon, durván beszél a dolgozókkal, mint a vállalat főkönyvelője, arról nem szól a mese. Különös értelmezése ez a szocialista munkaerkölcsnek. Nem kell nagy logika ahhoz, hogy az emberek olyan következtetést vonjanak le, miszerint kis hibát elkövetni nem szabad, de nagyot érdemes.

Rosszul működik itt a mérleg.

Amelyikbe a jóbort ül, az lehúzó-dí, amelyikbe a mostoha gyerek kerül, az felemelkedik, gondolván, megméretett és könnyűnek találta.

Egyszer már meggyőződünk arról is, hogy baj van itt az igazmondással. Úgy vannak vele, mint az egyszerű pásztor, aki nem azért ütötte agyon a farkast, mert megetté a bérányt, hanem azért, mert szűke a bundája. Mégiscsak egyenesebb dolog, ha az igazgatóknak kifogása van valaki ellen, és azt szemébe mondja az illetőnek, mint, hogy addig marja, míg az illető fel nem mond. Így van ez Balogh Ernőné esetében is. Mindenki úgy ismeri a vállalatnál, hogy igen jó szakember, sokat segít az üzletek ügyvitelének megismerésében, de igen szókimonddó asszony. Ami a szívében, az a száján. Sőt, néha olyannak is elmondja a vállalat belső ügyeit, akinek semmi köze ahhoz. Ez esetben az lelt voltna az egyenes és őszinte eljárás, hogy emiatt megfédjük, vagy éppen elbocsássák. De nem ez történt. Erdemes itt elidőzni egy kicsit. Baloghné, mint leltározó ellenőr volt alkalmazásban a vállalatnál. Ebben a minőségben dolgozott a központi raktárban ez év február 5-től, márciusban mint bérszámfejtő, később az elszámoló csoportban, június 9-én újra bérszámfejtőként dolgozik általában ott, ahol nagy a restancia. De térjünk vissza a dolgok sorrendjére. Baloghné a múlt év november 4-én átadó leltárt vezett le a központi raktárban. Elmulasztotta a szesz fokolását, emiatt a vállalat EB. 115/1958. számú határozatában február 5-én

írásbeli megrovásban részesítette.

Baloghné tudomásul véve a határozatot, nem felel bezzét. Majd április 29-én ugyanebben az ügyben az igazgató egy újabb határozatot hozott, és a 722/1958. számú határozatának értelmében kártérítésre kötelezte. Baloghné a határozatot május 6-án megfellebbezte, mindez ideig a fellebbezés után hozott határozatról értesítést nem kapott.

Mi nem ismerjük a vállalat egyes dolgozóinak hatáskörét, de Baloghnénak a saját állítása szerint, mint leltározó ellenőrnek nem esik ügykörébe az árkalkuláció. Ilyet mégis lefolytatott és ebből a vállalatnak kára származott. Május 9-én az EB. tárgyalta az ügyet és döntést hozott június 14-i keltezéssel, amelyben 232,50 Ft büntetésre, illetve kártérítés megfizetésére kötelezte Baloghné.

A hozott határozatot sem szóban, sem írásban nem közölték Baloghnéval. Ő mégis tudomást szerzett róla, mely szerint 6 hónapra az elszámoltatási csoportba, tehát alacsonyabb beosztásba és természetesen a korábbi 1550 forintos fizetés helyett 1300 forint fizetéssel sorolták be. Az esetről Varga Gyula elvtárs, a KPVD SZ területi bizottságának elnöke tudomást szerzett, és

tiltakozott az eljárás ellen

Kovács igazgatónál. Itt mellékesen megjegyezzük, hogy Baloghné a KPVD SZ területi bizottsága bér- és munkügyi bizottságának tagja. Az igazgató a korábbi és általa ismert határozatot oly formában módosította, hogy Baloghné nem 6 hónapra, és nem az elszámoltatási csoportba, hanem egy évre és a Bányász-éttreembe adminisztrátornak sorolta be, 1200 forint fizetéssel. Baloghné benyújtotta felmondását, mégpedig oly

formában, hogy egészségére való tekintettel az egészségügyi helyen és körülmények között végzendő új munkát nem vállalta el. A vállalat munkügyi osztályvezetője, dr. Mécs később arra bírta rá Baloghné, hogy ettől az álláspontjától álljon el, mert a felmondás ilyen értelmű benyújtása a fenti hivatkozással, munka-egészségügyi jogvitát vonhat maga után. Baloghné hajlott a szóra, és simán megvált a vállalatától. Az igazgató tehát elérte, amit akart.

A panaszoknak se vége, se hossza nem lenne, ha mind sorra vennénk. Simon Istvánné megdolgozott, de ki nem fizetett bérét siratja, Kovács Dénes pedig az igazgatóra kirótt, de ő általa befizetett bírságot.

Ahol ilyen intézkedések követik egymást, ott

megrendül a bizalom,

és a dolgozók, illetve a vezetők között egészségtelen légkör alakul ki. Az azután természetes, hogy az ilyen vezetőknek nincs tekintélye a dolgozók előtt. Nem az első jelzésünk ez a Várpalotai Vendéglátóipari Vállalattal kapcsolatban. Azt tudjuk, hogy az illetékes szervek ez ügyben megtették a szükséges intézkedést. De az egész város megnyugtatására azt szeretnénk tudni, hogy kinek áll érdekében ilyen soká húzni az ügy érdembeli elintézését, az egészséges és mind a vállalat, mind a város lakossága érdekében legszükségesebb intézkedés megtételét. Betelt a pohár, nem lehet egy perccet sem várni.

Angyal Mihály

A November 7 Erőmű

életéből

A November 7 Erőmű műszaki vezetőségének legutóbbi értekezletén már sokat foglalkoztak a tél beállta előtti tennivalókkal. A feladatok között legfontosabbnak jelölték meg a diesel-mozdony részére építendő garázt. Sajnos az építkezést

Sok gondot okozott a November 7 Erőmű vezetőinek a 35 kW-os szabadtéri állomás. Ugyanis az összekötő szerelvények műszakilag nem váltak be. Most újabb szerelvényekkel próbálkoznak. Már beépítés alatt van az impala, amely ezeket helyettesíti és úgy tervezik, hogy összesen valamennyi szerelvényt ilyen típusúra cserélnek fel.

Az erőmű zahtere még mintegy 5 évig használható. A vállalat vezetősége mégis úgy döntött, hogy a következő zahter előkészítéséhez máris hozzáfognak. A munkák megfelelő ütemben haladnak, s arra is

Június 24-én volt a széntéren a vagonvontatókötél hivatásos átvétele. Az átvétel előtt a próbázemeltetés megtörtént, s minden jel arra mutat, hogy a berendezés képes lesz ellátni önköltségét ezzel is csökkentse. Ugyanakkor minden hónapban kifizetett a vállalat 60.000 forintot bérlegdíj, valamint javítási díj fejében. Az

Az erőmű vezetői és dolgozói egyre inkább arra törekednek, hogy az energiát olcsóbban állítsák elő. Korszerűsítik berendezéseiket. Ennek tudható be, hogy a széntéren az I-es törő-állomásba csatlakozóan egy új buktatót létesítettek, ami az erőmű vagonkirakodási kapacitását növeli meg. Ez azt jelenti, gyorsabb lesz a kocsiforduló és kevesebb a kocsiálláspénz. A vállalat az 57-es év során 652.845 Ft-ot fizetett ki kocsiálláspénz címén. Ezzel a megoldással ezt az összeget az idén 80.000-re a jövő évben pedig 50.000-re és fokozatosan kisebb összegre igyekeznek leszorítani.

A November 7 Erőműnek talán az idei évben sikerült legjobban megvalósítania a tartós széntárolást. Terv szerint ezeidig 40.000 tonna szén tárolása volt számukra előírva. Mivel a vállalatnak ez volt a legnehezebb feladata, nagyon sok időt és energiát fordítottak rá. Az

Igyekezzenek a parkosítással is

Az új Művelődési Ház igazán csak akkor lesz szép, ha a környékét is rendbeteszük. Az elmúlt héten az épület műszaki átadása megtörtént, ekkor rögzítették határozatban, hogy június 21-ével megkezdik a Művelődési Ház előtt lévő felvonulási épület lebontását. Ezt a munkát a Veszprém megyei Építőipari Vállalat dolgozóinak kell elvégezni, amelyet azonban csak szerdán kezdtek el. Ez a pár napi késelelem is már veszélyezteti azt, hogy a kultúrotthon környéke a Művelődési Ház megnyitásáig parkosítva legyen. De ehhez járul hozzá az is, hogy az ÉDÁSZ a tröszt által megrendelt kábelozási munkát, amelyhez már kábelt is biztosított, még mindig nem kezdte el. Tehát mindkét vállalat részéről sürgősen lassanak munkához, hogy augusztus 20-ig a parkosítást be tudják fejezni, amelyre kb 750.000 forintot költenek.

Búcsú az óvodától

Szép és felejthetetlen ünnepség volt 23-án a napközi otthonban. A kicsi óvodások búcsúztak óvodáiktól és az óvodától, hogy elinduljanak az iskola felé. Az egy óras műsor megmutatta a 3 éves nehéz, fáradságos munka eredményét.

A kicsik pedig örömmel és kacagással mutatták be mindazt, amit szorgalommal tanultak.

A szülők szeretettel nézték gyermekeik vidámságát, és legőszintébb köszönetüket fejezték ki Németh Mária és Malina Antalné óvodónőknek, hogy fáradságot nem ismerő szeretettel nevelték és tanították gyermekeiket.

Kéri, hogy a jövőben épp ilyen gondával és odaadással neveljék a többi kicsi gyerekeket is.

A szülői munkaközösség nevében
Molnár László

Egy rémhír margójára

Az utóbbi időben szárnyra kapott egy hír városunkban — hozzá tehetjük, minden alapról — mely nyugtalanságot keltett a város bányász lakói között. A hír szerzői azzal igyekeztek az erőt szétforgácsolni,

s a becsületes munkától elvonni a figyelmet, hogy „nem érdemes dolgozni, mert nagy leszámoltatások lesznek a bányáknál.” Az illetékes szervek tájékoztatása szerint a hírből semmi sem igaz és minden ilyen irányú híresztelés alapatlan.

Igaz az, hogy a Szénbányászati Tröszt, épp úgy, mint a többi üzemek, nem enged, hogy egyes dolgozók 6-7 napig távol maradnak munkahelyüktől, vagy munkájukat nem látják el. Ezért május hónap során néhány ilyen embert elküldtek, de a becsületes emberekre továbbra is szükség van, sőt ezekben az időszakokban felvétel is van azok részére, akik nem hetenként váltogatják munkahelyüket.

Hogy a fenti állítások mennyire nem felelnek meg a valóságnak, azt néhány számadattal szeretnénk igazolni. Május első dekádjában 91 munkavállalót vettek fel, hozzájárulással 80 fő lépett ki (ezek többnyire olyanok, akik saját kérésükre a mezőgazdaságba mentek vissza). A vállalat mindössze 2 dolgozónak mondott fel, önkényesen 29-en távoztak, azonnali hatállyal, vagyis fegyverrel 13 dolgozót távolítottak el, nyugdíjba, vagy honvédséghez 42 ember távozott. Tehát összesen 166-an hagyták el a vállalatot.

Nem rosszabb a második, sőt a harmadik dekád helyzete sem. Június második dekádjában pl. 95 dolgozót vettek fel, az összes leszámoltatások, amelynek részletezését itt nem kívánjuk feltüntetni, mindössze 45 főt tett ki. Ha ezt az adatot összehasonlítjuk az 1957-es év azonos időszakával, akkor kifűnik, hogy sokkal rosszabb az arány az eltávozásoknál. Pl. 1957 május harmadik dekádjában felvettek 186 dolgozót és elment 169, s ezek között is volt vállalat által felmondott illetve megszüntetett munkaviszony. Ehhez még hozzá kell tenni azt, hogy ebben az időszakban bizonyos fokig nagyobb volt a felvétel, de ebben az időszakban toborzás is volt.

A Szénbányászati Tröszt vezetői közül, a jövőben sem kívánunk becsületes dolgozóktól megválni és felvételek is lesznek. Tehát mindenki nyugodtan dolgozzon, s ha valaki ilyen hírrel kívánna bárkit befolyásolni, ne hagyják magukat, mert ennek semmi alapja nincs. Bányászokra, szénre hazánkban továbbra is szüksége van.

eredmény az lett, hogy a 40.000 tonnát jóval felülmúlták, s a jövőben 60.000 tonna szén tartós tárolását már könnyen tudják biztosítani. Az erőmű széntárolási feladatának jó elvégzéséért az Erőmű Trösztől dicséretet kapott.